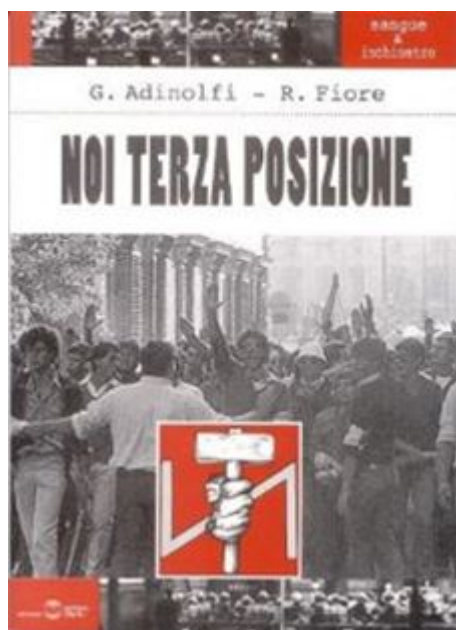

Gabriele Adinolfi byl spoluzakladatelem Třetí pozice (**Terza posizione**)

Ke stavu, podobě a úkolům současného aktivismu

Od „mojí“ doby [sedmdesátá léta] se svět změnil, hlavně společnost. Žili jsme prakticky na ulici, měli jen dva černobílé televizní kanály, všichni se dívali na tytéž věci a cítili se do nich zapleteni. Všichni jsme žili v očekávání, že se něco změní, že se budeme víc podílet na osudu našich národů; každý se, tak či onak, nesmířil s nespravedlností.

Dnes je situace jiná, obrátila se. Světové panorama se převrátilo vzhůru nohama, a to jak v dobrém, tak ve zlém: pád Berlínské zdi, zhroucení komunismu, postupné vynořování se evropského mocenského pólu.

Ale ani společnost už není stejná: jsme svědky dalšího rozdrobování a rozštěpování sociální struktury. Žijeme stále víc ve virtuální dimenzi, v zajetí logiky spektaklu a trhu [viz G. Debord – *Společnost spektaklu*].

Pouliční demonstrace, „mobilizace v terénu“, měla v „mé“ době smysl, dynamiku a byla součástí projektu. Byl to i důsledek dlouhodobé a konkrétní činnosti. Jenže jak dnes nesdílet názor **Oresta Scalzona** [jeden z it. vůdců „rudého dvouletí“ 1968/69], který se obává, že v globalizačním cirkusu mohou antiglobalisté hrát pouze roli klaunů či akrobatů? Být militantem přece znamená i vyhýbat se směšnosti a karikování sebe sama. Tragédie se nesmí stát fraškou.

Tzv. extremisté si dnes plní ústa a vycpávají hlavy silnými slovy, která přitom naprosto neodpovídají jejich způsobu života, ani jejich politické činnosti, lze-li o něčem takovém vůbec mluvit. To je v první řadě dáno nepřítomností pravé a žité identity v dnešních společnostech, což zase vede k jejímu ukvapenému, dnes tak usnadněnému hledání, jehož výsledkem jsou pak výhradně slova, a to takřka nutně slova velká, nejnápadnější, ale zavádějící ke společenské a často i kulturní marginalizaci.

Tvrdí o sobě, že jsou proti systému, ale tahle opozice je především abstraktní [tj. žití vzdálená]. Pochybuji, že většina z nich je vůbec s to přesně definovat, proti čemu bojují, a ještě méně jak; vždyť v každodennosti žijí pod podmínkami módami a hodnotami, o nichž tvrdí, že proti nim bojují. Potkáte je ve fast-foodech i v multi-kulti restauracích, v letních i zimních „resortech“, nedokážou dodržet ani tu nejmenší disciplínu a omezení. Tak se extremisti, statisti i diváci, uchylují k očekávání zázračné spásy à la Hollywood, ať už jde o přízrak

osvobození světa od kapitálu a jeho ničím neomezovaného růstu, nebo o rasovou válku, mající obnovit identitu a suverenitu původně bělošských společností.

Aniž bychom se ztráceli ve výkladech a rozborech těchto každodennosti vzdálených teorií, je třeba zdůraznit, že u svých vyznavačů velice často odhalují absenci jakéhokoli závazku, skutečného jednání ve směru k jejich prosazení. Jak řekl Plótínos, „není bohů, kteří by bojovali za ty, kdo se modlí, namísto toho, aby se chopili zbraní“. Musíme se tedy chopit zbraní, ovšem zbraní vhodných, přiměřených situaci. Těch, které formují a zpevňují, protože naše okolí zrcadlí hlavně naše ego, človíčka v nás, nafouknutého touto dobou. Úhlavním nepřítelem jsme si my sami, tzn. sobectví, nadutost a přetvářka, i před sebou, prospěchářství, nárokování a neschopnost oběti v nás; může to být i přesvědčení o jakési nadřazenosti na základě božského práva, vyznávané ideologie, sociálního původu nebo etnické příslušnosti. Jenže pravé nadřazenosti je nejprve třeba dosáhnout, teprve pak se může i projevit. A nikdy by se neměla projevovat domýšlivostí a drzostí, protože v takovém případě by se spíš jednalo o příliš zjevný projev podřadnosti.

Naučme se tedy nejprve vítězit sami nad sebou a staňme se elitou schopnou převzít zodpovědnost. Vyhňeme se hlouposti, neschopnosti, všem zdáním a přetvárkám; budme především autentičtí [praví a hodnověrní], neboť to je zásadní, a řekl bych, že i jediné skutečné dělísko zítřejšího boje. Naopak dělení na pravici a levici je klamné. Ve stagnaci žije jen ze setrvačnosti.

Jakmile se v nitru můžeme spolehnout sami na sebe, určíme si druhého nepřítele, nepřítele všech, internacionálu zločinců, nadnárodní mafii, která zvítězila během druhé světové války a vládne planetě, mj. racionalizací obchodu s drogami [tj. včetně rádobýreprese] a soustavným drancováním surovin, přičemž do takto vykořisťovaných zemí vyváží hladomor, genocidu, zoufalství a nespravedlnost na všech úrovních. Její sílu zabezpečují tři neoddělitelné složky: americká vojenská supervelmoc, hypnotizující virvál celosvětové mediální sítě a ničemná zbabělost našich politických a intelektuálních vrstev, složených z těch, kdo niternou revoluci nikdy neuskutečnili a neuskuteční, a proto nejsou hrdí ani svobodní, jen vykořenění a odcizení [vlastní identitě].

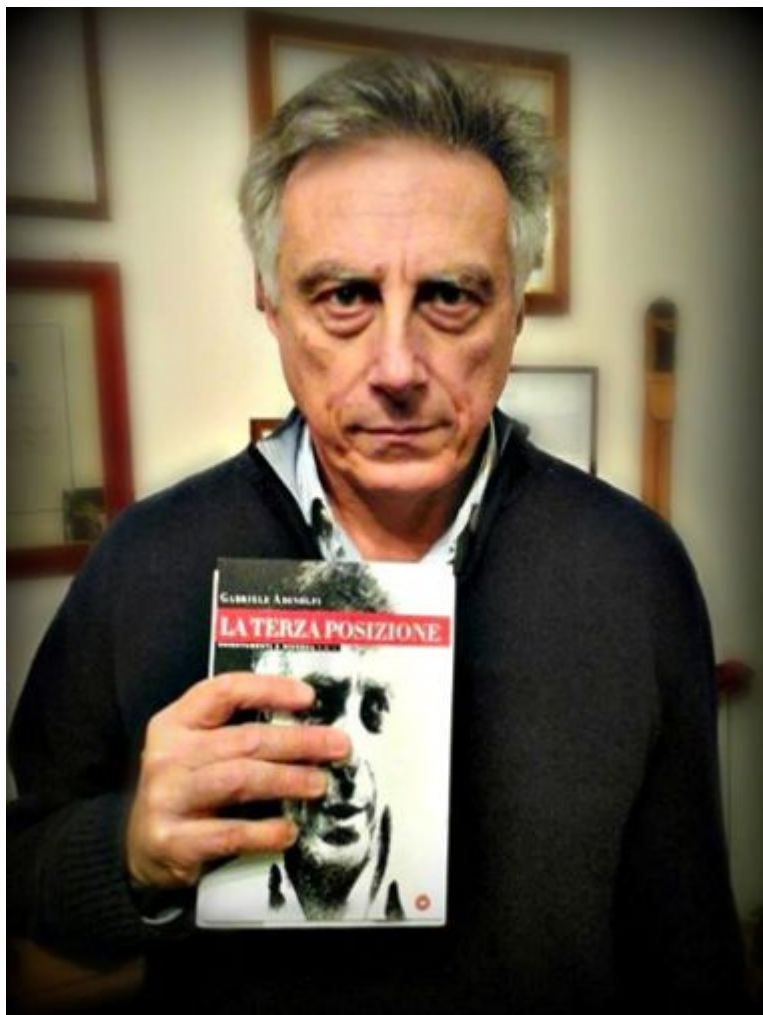

Fabrice Laroche – *Qu'est qu'un militant?*

Před takovým nepřítelem ze sebe nelze dělat antagonistu, vyjma toho, že se prostě jen bavíme, asi jako děcko, když si bez dohledu dospělých hraje na válečníka. Je zřejmé, že za současného poměru sil je globalizovaná makromoc zdola, resp. z okrajů „globální vesnice spektaklu“, nezranitelná. Nicméně je možné jí čelit kulturním odbojem a sociálním protiútokem, který se zakládá na plodné nezávislosti [jde pochopitelně o nezávislost relativní ve smyslu, že máme-li statky, které umožňují odpoutat se alespoň částečně od námezdní práce, využijeme jich k posílení své svrchovanosti, nikoli k tomu, stát se privilegovanější figurkou v konzumistickém kolotoči] a úsilí podílet se na oživení velkorysých politických alternativ, jako jsou ty, vedoucí k evropské mocnosti.

Je proto nezbytné si tohoto nepřítele určit a vymezit v jeho podstatě i proměnách. Je to parazit i rakovina. Zda jeho vliv potrvá, dokud nádor nezpůsobí nenapravitelné škody všem národům, nebo zda se dříve vyčerpá podle entropického vzorce ztráty energie, nelze s jistotou rozhodnout. Abychom se podíleli na obnově Evropy a obrodě našich národů od základu, je zapotřebí připravit se na obě možnosti. Avšak čím víc reálných zdatností člověk nabývá (ve smyslu metapolitickém, ekonomickém, technickém, v měřítku mikromocenském), tím víc je nezbytné konfrontovat je se svými kořeny, historií a pokrevními pouty, aby si prověřil, zda je jich stále hoden a neztrácí ze zřetele své společenské a lidové poslání...

Zdroj: Brožura *Qu'est qu'un militant?* (Kdo je militant?) s textem, který napsal Fabrice Laroche (= Alain de Benoist) pro časopis *Europe Action* v roce 1963. Pro nové vydání v jednadvacátém století požádal nakladatel **Ars Magna** autora o vyjádření se k tématu za doby postmoderní: globalizované, multikulturizované a medializované, které jsme již publikovali. A pro srovnání přiložil i vyjádření jiného veterána, o deset let mladšího **Gabriela Adinolfiho**.

Je zapotřebí opět se vložit do věci a především stát se pragmatiky. Ovšem v pravém slova smyslu, což znamená „schopnost přizpůsobit se nástrojům“, a hlavně schopnost přizpůsobit je nám. Rozhodně ne pragmatismus v běžném smyslu, který je dnes synonymem ztráty identity [vlastní totožnosti]. Jde o to, osvojit si mistrně nástroje, takové jako komunikace [informace, propagace, média], která je, zejména v dnešní době, základním kamenem veškeré politické činnosti. Pro účast na tomto procesu jsou určující a zásadní tři kvality: pracovitost, intelligence a přísnost.

<https://www.centrostudipolaris.eu/>

<https://www.lanzichenecchi.eu/>